Színházi kísérlet a futballpályán

DOI : 10.46522/S.2026.01.17

GYÉRESI Júlia PhD
University of Arts Târgu-Mureș
juliagyere@gmail.com

Abstract: Theatrical Experiment on the Football Field
Every year, I hold a drama camp for children aged 9 to 12 at the invitation of the Őrző Association in Petrilaca de Mureș. This year, our shared creative journey took place from June 30 to July 4, 2025. Together with the organizers, Annamária Bíró and Zoltán Bíró, we announced the camp under the title "Stage by Stage", with the theme: developing body awareness through play. My goal was to help participants become more conscious of their bodies - to cultivate harmony and a sense of self-forgetfulness through exploring movement, sensation and bodily awareness. This process touched on self-image and body image, perception and attention, coordination, mental health, and emotional regulation. As we got to know the children, we collaboratively created a theatrical experiment with three groups. Each group presented an outdoor performance consisting of three scenes on a football field, while a large audience watched from the hillside.
.
Key words: *theatrical experiment; drama camp; creative journey; body awareness; coordination.*

Nyaranta évről évre kamaszoknak tartok színjátszó tábort az Őrző Egyesület meghívására Magyarpéterlakán. Az idén is nyáron zajlott ez a közös drámajáték, ez a közös alkotói folyamat. *Színre szín* címmel hirdettük meg a tábort a szervezőkkel, Bíró Annamáriával és Bíró Zoltánnal, az alábbi tematika mentén: a testtudat fejlesztése, játékosan. A kamaszokat megszólító szöveg így szólt: A testi és a lelki jóllét mindenki számára fontos! A testtudat fejlesztése a tudatosság növelésére és a testünk működésének, érzéseinek, mozgásainak megértésére összpontosít. Ezek a folyamatok magukban foglalják az önképet és a testképet, az érzékelést és a figyelmet, a koordinációt, a mentális egészséget, az érzelemszabályozó rendszert. Fedezd fel a benned rejlő képességeket, válj tudatossá, oldódj fel a játékban! Június 30-a és július 4-e között tarts velünk a magyarpéterlaki színjátszó táborban! A célom az volt, hogy a testtudat fejlesztése a tudatosság növelésére fókuszáljon, és a test működésének, érzéseinek, mozgásainak megértésére összpontosítva teremtsen összerendezettséget, önfeledtséget. A kamaszokat megismerve, a három csoporttal, létrehoztunk egy színházi kísérletet, bemutattunk három jelenetet a szabad ég alatt, a futballpályán, a népes közönség pedig a domboldalról követhette a performanszokat.

A 9-12 éves kamaszokra bíztam, hogy három csoportot alakítsanak ki, ahogyan a kedvük tartja. Nevet is ők választottak a csapatuknak. A *Kicsi hódok* csapatának tagjai: Eszter, Lili, Nóra, Julcsi, Szende és Nóri. A *Lapátok* csapatát Bulcsú, Ádám, Csongi, Atád, Krisztián, Szabi és Attila alkotta. A *Téglák* csapatában Csanád, Andris, Tamás, Ruben, Zsolti és Dávid volt. A bemutatkozás és az ismerkedés fesztelenül zajlott, a nyitott csűrben, fapadokon ültük körül a hosszú fa asztalt. Mindenkinek ugyanarra az öt kérdésre kellett válaszolnia. Először én mutatkoztam be, én meséltem magamról. Elmondtam, hogy mennyire fontos az önismeret: a saját magunk objektív, tudatos megfigyelése, és a belső működésünk megértése. Az öt kérdés így hangzott: Mit szeretek magamban? Mit nem szeretek magamban? Legnagyobb örömeim; Legnagyobb félelmeim; Mi tesz igazán boldoggá?

Ha jó a hangulat, mindenki könnyebben megnyílik. A bizalom hamarabb kialakul, amikor a kamaszok rácsodálkoznak arra, hogy milyen sok a közös vonás bennük. A hangjuk is megerősödik, ha biztonságban érzik magukat. Az embernek a természetétől fogva rendkívül erős hangja van. Miért csökken mégis olyan látványosan a hang élettelisége, ereje? Fegyelmezés, korlátozó nevelési elv, megszégyenítés, bűntudat, szorongás, stressz, siettetés, frusztráció, átélt traumák, konfliktusok stb. állhatnak a háttérben. Lise Bourbeau kanadai terapeuta szerint mindannyian átmegyünk négy szakaszon a fejlődésünk során: 1. Létezése első fázisában a gyermek megtapasztalja az örömöt, amelyet akkor érez, ha önmaga lehet. 2. Megismeri a fájdalmat, amikor nem áll jogában így tenni. 3. Következik a válság és a lázadás időszaka. 4. A gyerek, hogy enyhítsen a fájdalmon, visszavonul, és végül új személyiséget hoz létre, hogy azzá váljon, amit a többiek akarnak, elvárnak tőle. Bizonyos emberek egész életükben megragadnak ebben a szakaszban, vagyis folyamatosan ellenszegülnek, haragszanak vagy válságban vannak. A harmadik és a negyedik szakasz alatt több maszkot (új személyiségeket) hozunk létre, amelyek arra szolgálnak, hogy megvédjenek a második szakaszban átélt szenvedéstől. Időrendben kialakuló sérüléseink és maszkjaink: elutasítás - menekülő maszk, elhagyás - függő maszk, megalázás - mazochista maszk, árulás - kontrolláló maszk, igazságtalanság - merev maszk. (Bourbeau 2012, 13-15).

A drámajátékok segítenek a belső feszültségek oldásában, a beleérző képesség, az empátia fejlesztésében. „Drámajátéknak nevezünk minden olyan játékos emberi megnyilvánulást, melyben a dramatikus folyamat jellegzetes elemei lelhetők föl." – írja Gabnai Katalin a *Drámajátékok* című tanulmánykötetében. Ennek a folyamatnak „*kifejezési formája*: a megjelenítés, az utánzás; *megjelenési módja*: a fölidézett vagy éppen megnyilvánuló társas kölcsönhatás, az interakció; *eszköze*: az emberi és zenei hang, az adott nyelv, a test, a tér és az idő; *tartószerkezete*: a szervezett emberi cselekvés" (Gabnai 1999, 9).

A drámajátékok kifejezetten alkalmasak az érzelmi intelligencia fejlesztésére, mert hozzásegítenek önmagunk jobb megértéséhez és érzelmeink kezeléséhez, valamint mások érzelmeinek megértéséhez. Néhány kulcsfontosságú tényező: az önreflexió, az empátia, a jó kommunikáció, a konfliktuskezelés, az önszabályozás, az érzelmi reakciók kontrollálása, a támogató, elfogadó környezet, a kíváncsiság, a nyitottság, a folyamatos tanulás.

Igyekeztünk olyan jeleneteket létrehozni a három csapattal, ahol mindezen komponensek megjelennek. Érdekes, hogy az *empátia* kifejezést megtalálhatjuk az ókori görög nyelv szótáraiban is. – írja Buda Béla. Eredeti jelentése: erős érzelem, szenvedély. „A *pátosz* híres, közismert fogalmának egyik változata, annak a nevezetes fogalomnak, amelybe a görög szellemiség azt a felismerést sűrítette, hogy a nagy érzelmek, erős törekvések szükségszerűen magukban hordják a szenvedést." (Buda 1985, 31)

Mindhárom jelenet tartópillérei: erős érzelmek, konfliktus, szenvedés, megértés, megbocsátás és végül: a közösségi élmény megélése. „A játékot a valóság táplálja" – írja Mérei Ferenc és V. Binét Ágnes a *Gyermeklélektanban.* (Mérei 1985, 126) A drámajátékot úgyszintén. Fontos, hogy mindezen szempontokat megélhessék a kamaszok a jelenetek kialakítása, a próbafolyamat során:

- saját élmények
- megélt konfliktusok
- az indulat levezetésének módjai
- a valóságot utánzó játékokban a szerep egész feltételrendszerhez van kötve: a többiek is vegyenek részt benne, alakuljon ki a jól átlátható működési elv, viselkedési rítus, amely igazodik ahhoz a cselekvési sorrendhez, amit a szerep sémája magába foglal
- az együttes élmény megélése
- a „már láttam" élmény, az ismerősség érzése a gyermekkorban 8-9 éves kor körül a leggyakoribb
- az érzés, ami felidéződik, olyan élményekből maradt vissza, amelyeket valamilyen kínos, kellemetlen részletük révén elfelejtett, elhárított a gyermek
- a helyzet, a tartalom új – az érzés a régi
- bármikor önállóan bukkanhat fel a képzetáramlásban, a cselekvéssorban

A jelenetek szövege rögzítésre került, de nem volt betanult szöveg. Mindig új és új elemek kerültek bele, mert figyeltek egymásra, intenzív volt a jelenlétük. A három jelenet rezüméje:

Kicsi hódok – Tánc és szívfájdalom

A lányok táncpróbára készülnek, előtte bemelegítenek.
Eszter vezeti a próbát, de a többiek szemmel láthatólag dühösek rá.
Kiderül, hogy a Szende fiújával lóg Eszter az utóbbi időben.
Szembesítik a tényekkel, de ő sírni kezd, elpanaszolja, hogy mióta meghalt a kiskutyája, csak Alex volt vele igazán kedves és érdeklődő.
A lányok megsajnálják, kibékülnek.
Eszter megígéri, hogy ezután távol tartja magát a fiútól, mert a barátságuk és a közös táncbemutató most fontosabb.
A lányok egy fergeteges, általuk összeállított koreográfiát mutatnak be.

Lapátok – Ússzunk és fagyizzunk!
Bulcsú, a 12 éves kamasz, számítógépes játékot játszik, meglehetősen indulatosan, káromkodva.
Kistestvére, Ádám, számon kéri, mire Bulcsú ráförmed.
Ádám segítségére siet a középső testvér, Csongi.
Csongi szembesíti Bulcsút a szüleiknek tett ígéretével: megígérte nekik, hogy elviszi őket fagyizni.
Bulcsú erről elfeledkezett, a barátait várja, mennek a strandra.
Megérkezik Atád, Szabi és Krisztián. Kiderül, hogy Atád muszáj volt magával hozza az öccsét, mert a kis Attila hihetetlen meggyőző erejével rávette, hogy jó, ha a nagyobb testvér felkarolja a kisebbet.
Most már Bulcsú sem ellenkezik, viszi magával Csongit és Ádámot.
Megegyeznek: először megtanítják Ádámot úszni, aztán fagyiznak egyet. Sőt, még pizzáznak is!

Téglák – Bicikliutak és békülés
Csanád, Andris és Tamás a futballpályán heverésznek, vicceket mesélnek, beszélgetnek.
Előző nap a hat barát: Csanád, Andris, Tamás, Ruben, Zsolti és Dávid biciklitúrán vettek részt, de amikor kiderült, hogy Tamás elhagyta az erdőben valahol a hátizsákját, Ruben, Zsolti és Dávid, a másnapi házi feladatra hivatkozva cserben hagyta őket, és hazamentek.
Váratlanul, a kerítésen átmászva, felbukkan Ruben, Zsolti és Dávid, felelősségre vonva a fiúkat, hogy mit lazsálnak, amikor a kolozsvári Turisztikai Konferenciára kellene készülniük, a prezentáción kellene együtt dolgozniuk. A téma: A bicikliutak megtervezése és kialakítása.
Csanád, Andris és Tamás kitálal: nem volt szép, hogy cserbenhagyták őket, most persze, szükségük van a segítségükre.
Nyíltan szembeszállnak egymással, de aztán kibékülnek.
Terveket szövögetve elindulnak együtt, hogy megírják a prezentációt.

A három jelenet hozzávetőleges szövegkönyve
Kicsi hódok - Tánc és szívfájdalom

A jelenet egy táncpróbán játszódik, ahol Eszter, a táncoktató, és öt barátnője, Szende, Nóra, Nóri, Lili és Julcsi próbál a közelgő táncbemutatóra. A hangulat feszültséggel teli, mert a lányok haragszanak Eszterre, aki nemrég elhódította Szende fiúját, Alexet. Ezt a lányok már nem tudják elnézni neki, és a próbára való összpontosítás helyett inkább zsörtölődnek, méltatlankodnak.

Amikor Eszter irányítani próbálja a bemelegítő gyakorlatokat, Szende dacosan leül a földre, Nóra és Nóri karba tett kézzel figyeli őt, míg Lili és Julcsi csak suttognak egymás között. Eszter érzékeli, hogy a lányok haragszanak rá, emiatt minden egyes mozdulata merev, feszült.

Julcsi (dühösen kifakad): Ne haragudj, Eszter, de ez ma nekünk nem megy!

Eszter: Miért nem tudtok úgy táncolni, ahogy megbeszéltük?

Nóra (visszavág): Talán azért, mert nem akarunk tőled tanulni, miután elcsábítottad Szende fiúját.

A többiek bólintanak.

Julcsi (kiáltva): Azt hitted, nem fog kiderülni? Addig jár a korsó a kútra, amíg el nem törik!

A feszültség tetőződik, és Eszter szemei megtelnek könnyel. Elmondja, hogy mennyire sajnálja, amit tett.

Eszter (sírva): Nem így akartam! Higgyétek el! Én… én nem tudtam, hogy Alex mit jelent Szendének! Én csak... nagyon magányos voltam és szomorú, mert meghalt a kiskutyám, Flopi. Sokat sírtam... És ő ezt észrevette, figyelt rám, beszélgetett velem, vigasztalt, de...

Szende: Ez nem mentség! Miért nem mondtad el? Tudnunk kellett volna, állandóan vele lógsz suli után! Már rám se néz!

A lányok egy pillanatra megállnak, és a harag helyét lassan a bizonytalanság és a szomorúság váltja fel, átható csend lesz.

Nóri (közelebb lép): Eszter, tudod, hogy ez nem könnyű számunkra. Talán meg kellene beszélnünk, hogy tudd, mit éreznek mások, amikor fájdalmat okozol nekik.

Lili: Igen... Sokszor elképzelésünk sincs arról, hogyan bántunk meg másokat. Mert mindig magunkkal vagyunk elfoglalva… de ez nem teheti tönkre a táncunkat. Sem a barátságunkat.

Nóra: Túl sok energiát tettünk ebbe a táncba, nem hagyhatjuk, hogy semmivé legyen. Mindjárt itt a bemutató!

Julcsi (lelkesen): Holnapra készen lesznek a fellépőruháink is! Csupa szatén és csipke! Égőpirosak, álomszépek!

A lányok végül felfogják, hogy a közös tánc nem csupán a bemutatóról szól, hanem a barátságukról és az egymás iránti felelősségvállalásukról is, bármi történt.

Eszter megtörten, de megkönnyebbülve mosolyog, felismeri, hogy ahelyett, hogy elzárkózna, inkább őszintének kellene lennie a többiek felé.

Eszter: Mit szólnátok ahhoz, ha próbálnánk ma este is? És megmondom Alexnek, hogy többet nem találkozom vele. A barátságunk fontosabb, Szende...

Lili: Annyira örülök, hogy tisztáztátok ezt a helyzetet! Eszter, segítek a koreográfiában, csináljuk együtt!

Nóri: Ez annyira jó, hogy így alakult! Nem bírom a feszültséget! Ha feszültség van, mindig lefagyok.

Nóra (tapsol): Sok a duma, mozogjunk! Egy, kettő!

A lányok végül jó döntést hoztak: a jogos dühüket elfogadták, megélték, de egyúttal azt is, hogy a konfliktusok megoldhatóak.

Lapátok – Ússzunk és fagyizzunk!

Bulcsú a monitor előtt indulatosan kiabál, egy izgalmas játék hevében elszántan küzd.

Bulcsú: Na, nézd már! Azt a hülye sárkányt! Most megint megölt! A kurva életbe, ez nem lehet igaz!

Ádám: (belép a térbe, ijedten szól) Bulcsú! Hogy beszélsz? Ezt a csúnya beszédet én nem szeretem!

Bulcsú: (dühösen) Nem érdekel, Ádám! Ha nem tetszik, menj ki innen! Most nem érek rá az okoskodásodra!

Csongi: (érkezik, teli energiával) Bulcsú! Ne beszélj így Ádámmal! Ő csak azt mondta, hogy nem tetszik neki, ha kurva életezel!

Ádám: (kicsit szipogva) Igen, Bulcsú! Kérlek...

Csongi: (komolyan) Mikor megyünk fagyizni? Anyu és apu is mondta, hogy Bulcsú ma délután elvisz minket az új fagyizóba!

Bulcsú: (elgondolkodva) Hmmm… ja, mondtam.... tényleg... de most jönnek a barátaim! Atád, Krisztián meg Szabi! Elvileg úszni megyünk.

Ádám: (sírástól elfúló hangon) De én szeretnék fagyizni! Ki is találtam, hogy csokis és epres fagyit eszem!

Csongi: (átöleli Ádámot) Ne sírj, majd kitalálunk valamit! Csak megjön már egyszer végre a Bulcsú esze! A barátok belépnek, nevetnek és vidáman beszélgetnek.

Atád: (nagy mosollyal) Helló, Bulcsú! Készen állunk a nagy csobbanásra!

Krisztián: De mi van azzal a fagyizással? Csongi, azt hallottam, hogy a kisöcséd fagyizni akar!

Szabi: Igen, én is tulajdonképpen már egy óriási kókuszos fagyira gondoltam a nagy hőségben!

Bulcsú: (tétován) Hát... igazából nekik is szeretném megmutatni a strandot, az új medencéket...

Atád: (viccesen) Miért ne vinnénk el Csongit és Ádámot is? Én is hoztam a kisöcsémet, Attilát! (Attila kilép Atád háta mögül) Segítünk nekik megtanulni

úszni, és utána elmehetünk fagyizni! Attila olyan filozofikus dumát nyomott le nekem, muszáj volt magammal hozzam. Hogy győztél meg, Attila?

Attila: (kiáll, mint egy színész, szaval) Képzeld el, Atád, hogy a strand nélkül a nyarunk olyan, mint a fagyi csoki nélkül! Én tudom, hogy te már túllépnél a kicsi testvéreden, és a haverokkal lennél, de én, Attila, a mester, most egy igazi kalandra invitállak! Amíg úszkáltok, nézheted, ahogy a homokváram egyre nagyobb lesz a parton, és végül elfogadod a kihívásomat, hogy te is építs az enyémnél is nagyobb homokvárat, a világ legnagyobb homokvárát. De miért is ne tennénk meg együtt, hiszen egységben az erő? És közben a napfény izmos hátunkat simogatja! A közös sikerélményünk után a fagyizás megkoronázza majd a napunkat, egy-két-három hatalmas gombóc fagyit egyből eltüntetünk! Képzeld el az összes lehetséges ízt: csoki, eper, dió, vanília, mogyoró! Az együtt töltött idő nemcsak élmény lesz, hanem a testvéri kapcsolatunkat is megerősíti! Én csak egy kis felelősségvállalásra szeretnélek felszólítani, de már indulhatunk is, hiszen mit ér a nyár, ha nem osztjuk meg egymással?

Krisztián: Aztaaaaa! Ez aztán a szóbőség, haver! Sőt! A fagyizás utána még pizzát is rendelhetünk! Mindenki felfalhat egy egész pizzát! Mit szóltok ehhez a remek ötlethez?

Szabi: (nevetve) Persze, hogy bekapjuk!

Ezt a viccet ismeritek? Az agresszív kismalac bemegy a fagyizóba és azt mondja:

- Kérek egy fagyit!
- Milyet? Csokisat, vaníliásat...?
- Honnan tudjam, Te dolgozol itt, nem?

Bulcsú: (felröhög) Na, jó, akkor először úszás, utána fagyizás! De mindenki megtanul ma úszni!

Csongi: Oké, ígérem, hogy megtanítom Ádámot úszni!

Ádám: Fagyizás úszás után… ez végül is szuper! Ha egyáltalán túlélem az úszóleckét...

Attila: Ne félj, míg engem látsz, Ádám! Kimentelek én a habokból, feléd nyújtom erős karom...

Atád: Jól van, öcsi, induljunk, az úton majd folytathatod a szónoklatodat!

Mindenki nevet, és lelkesen indulnak a strandra.

Téglák – Bicikliutak és békülés

Egy napfényes nyári délután a futballpályán, a fűben heverésznek a fiúk. Csanád, Andris és Tamás, miközben vicceket mesélnek, és harsányan röhögnek.

Csanád: (nevetve) Tudod, mi az, a drót végén van és fekete? Nem tudod?

Tamás: Bolha? Csanád: Neeeeem….. Kezdő villanyszerelő!

Andris: (dől a nevetéstől) Ez jó! De én még mindig dühös vagyok a tegnapi eset miatt! Milyen jó, hogy elindultunk haton, de csak mi ketten segítettünk Tamásnak megkeresni a hátizsákját!

Tamás: (szomorúan mosolyog) Köszi, hogy legalább ti ketten kitartottatok mellettem. Olyan nehéz volt megkeresni abban a szürkületben. Még a kutyámat is odavittem volna, hogy segítsen, ha nem sötétedik már annyira.

Hirtelen Ruben, Zsolti és Dávid érkezik a kerítést átmászva, lihegve.

Ruben: (zavartan) Ti mit csináltok itt? Mindannyian tudjátok, hogy a prezentáción kell dolgoznunk! Egy hét múlva Kolozsváron mutatjuk be a Turisztikai Konferencián!

Zsolti: Így van! És nem értem, hogy miért hevertek itt?! Talán elfelejtettétek, hogy szükség van az ötleteitekre a bicikliutak megtervezéséről és kialakításáról.

Dávid: (féloldalas mosollyal) Na, de mit is akartok mondani a bicikliutakról, ha még koncentrálni sem tudtok? Ami eddig készen van a prezentációból, azt is én írtam meg!

Csanád, Andris és Tamás egyszerre vágnak közbe.

Csanád: (haragosan) Mert te olyan okos vagy! Ezt nem hiszem el! Amikor tegnap este kerestük a hátizsákot, ti egyszerűen otthagytatok minket!

Andris: (fújtatva) Csak a tanulásra gondoltatok, és nem segítettetek! Stréberek!

Tamás: (csendesen) Engem nagyon bánt a tegnapi viselkedésetek!

Ruben és Zsolti egymásra néznek, majd bűnbánóan:

Ruben: (bárgyú mosollyal) Igazatok van, srácok. Hibáztunk, hogy nem segítettünk nektek. Tamás, nagyon sajnálom.

Zsolti: (bólogatva) Mégis, mi lenne, ha most együtt csinálnánk meg a prezentációt? Mondhatnánk, hogy a bicikliutak fontosak a közlekedés szempontjából, és azt is, hogy kikapcsolódásra, pihenésre is alkalmasak.

Andris bólint, és hirtelen egy ötlet jut eszébe.

Andris: (lelkesedve) Tényleg! Beszélhetnénk a fenntarthatóságról is, hogy mennyivel jobb biciklizni, mint autózni!

Csanád: (mosolyogva) Na, ez már egy jó kezdet! Ha mind odaállunk, meg tudjuk csinálni!

Tamás, aki eddig szomorú volt, most mosolyogni kezd.

Tamás: (őszintén) Köszönöm, srácok! Szóval, akkor most már barátok vagyunk újra, igaz?

Dávid bólint, és mindannyian elnevetik magukat.

Dávid: Barátok, és ezzel együtt egy remek, ifjú tudósokból álló kis csapat is! Nagyszerű prezentációt hozunk össze, ha rendesen dolgozunk!

Ruben: Azt tudjátok, hogy milyen a mosolygó biciklis? Na?! Senki?! Hát tele van a fogsora muslicával! Hehe! Értitek? Mert belerepültek a szájába!

Együtt: Értjük, ember, nehogy tovább magyarázd!

Kacagnak, hátba veregetik egymást. Elindulnak együtt, hogy munkához lássanak.

A kamaszok olyan természetességgel élték, játszták, adták elő a jeleneteket a futballpályán, mintha egymás között lennének, nézőközönség nélkül. Megtanulták, hogy gondolatok, érzelmek, reakciók követik egymást. Megtanulták, hogy a színészi megközelítés lépések sorozata: felfedezés, megérzés, kipróbálás, cselekvés. Robert Cohen *ETTE listájával* is megismerkedtek: *Elérendő cél* - kívánjuk elérni, de ahhoz le kell győznünk az akadályt, ami az utunkba áll

Többiek – a játszótársak, a partnerek, akikre hatást gyakorolunk
Taktikák – az igények teljesítésére, a vágyak elérésére használt meggyőzés, manipuláció
Elvárások – a hit, a pozitív elvárás, hogy teljesül, amit el akarok érni (Cohen 1998, 58)

Végezetül feltehetjük a kérdést, mit nyújt a 9-12 éves kamaszok számára egy nyári színjátszó tábor? Többek között ezeket:

- bevonódás és részvétel
- közös teremtés-cselekvés
- egy fiktív világ keretei között válaszokat lehet találni a saját életünkre vonatkozóan is
- hétköznapi erkölcsi-társadalmi dilemmák körüljárása
- az önkifejezés és az énközlés gyakorlása
- érvek ütköztetése
- többféle értelmezési lehetőséget kínáló helyzet átbeszélése
- fontos az egyéni vélemény kifejezése és az empátia megélése
- a közösségi tér lehetőséget nyújt a megmutatkozásra, és színházi élményt is kínál
- a színjátszó fiatalok érzékenyebbekké, bátrabbakká, alkotó szándékúakká, sikeresebbekké válhatnak

Epidauroszban jártam 2002-ben. Latinovits Zoltán, az elismert színész, 1962-ben. „A pusztító idő sem rágta meg a 17 000 személyes színházat. Akusztikája tökéletes, a félhangon kiejtett szót az utolsó néző is tisztán hallja. A rendhez nincs szükség erősítő-berendezésre. (Epidaurosz gyógyhely volt. Asklepios orvos gyógyhelye, melyhez ugyanúgy hozzátartozott a színház is, mint a gyógyítás, a gyógyász.) A színház gyógyítóhely, orvoslóhely. Orvosló a néző számára, egyben gyógyító a színész számára is.” – írja a *Ködszurkálóban*. (Latinovits 1973, 135) Ugyanaz volt a megélésem nekem is annak idején, az utolsó sorban is hallották a barátaim, amit az ókori színpadon kimondtam. A magyarpéterlaki füves futballpálya 45 percre domboldalba

épített színházzá változott, és a domboldalon helyet foglaló nézők minden szót tisztán hallottak, mert egyértelmű volt minden szándék, amely a konfliktusokat feloldani igyekezett annak érdekében, hogy béke legyen, derű és harmónia.

BIBLIOGRÁFIA

BOURBEAU, Lise: *Az öt sérülés, mely megakadályozza, hogy önmagad légy*, Simor Máté fordítása, Budapest, Scolar, 2012
BUDA Béla: *Az empátia – a beleélés lélektana*, Budapest, Gondolat, 1985
COHEN, Robert: *A színészmesterség alapjai*, Pécs, Jelenkor, 1998
GABNAI Katalin: *Drámajátékok*, Budapest, Helikon, 1999
LATINOVITS Zoltán: *Ködszurkáló*, Budapest, Magvető, 1973
MÉREI Ferenc – V. Binét Ágnes: *Gyermeklélektan*, Budapest, Gondolat, 1985.

© Gyéresi Júlia, 2026. Jelen alkotás a Creative Commons Attribution 4.0 (CC BY) nemzetközi licenc védelme alatt áll.